

หัวใจดวงที่ 1

หากว่าใจยังคงเดิม

"ออกมาเถื่อนำหนุอิง ลุงขอโทษ ลุงไม่ทำอะไรหนุอิงแล้ว ลัญญา"
เชื่อได้หรือ? เชื่อได้หรือกับคำพูดของคนใจสกปรกที่ลวนลามเธอ
อยู่เมื่อครู โซคดีเท่าไรแล้วที่เธอสลัดหลุดแล้ววิ่งหนีเข้ามาซังตัวเองอยู่
ในห้องน้ำภายในห้องทำงานของมันได้ และนับว่าวันนี้โชคเข้าข้างเธอมากนัก
เพราะเมื่อสติที่กระเจิดกระเจิงไปได้กลับมาอยู่กับตัวเองครบถ้วน อุลิษา
ก็พบว่าโทรศัพท์เคลื่อนที่ของเธอนอนรอเพื่อจะรับใช้เธออย่างสงบใน
กระเป๋าลังของกางเกงทำงานสีดำสนิท ไม่มีตัวเลือกในการโทรหา แม่แต่
นิด หญิงสาวโทรหา 'อิศรา' พี่ชายคนเดียวของเธอในทันที เพราะพ่อกับ
แม่ซึ่งกำลังไปเยี่ยมญาติผู้ใหญ่ยังอยู่ต่างจังหวัด คงจะลำบากไปนิดในการ
จะเรียกร้องให้กลับมาช่วยชีวิตในตอนนี อีกอย่าง...หากพ่อกับแม่รับรู้
เหตุการณ์นี้ละก็ มันจะต้องบานปลายกลายเป็นเรื่องใหญ่ถึงโรงถึงศาล
อย่างแน่นอน ซึ่งนั่นเป็นสิ่งสุดท้ายที่เธออยากจะทำให้เกิดขึ้นในเรื่องบ้าง ๆ นี้
"พี่อ๊อบ พี่อ๊อบช่วยอึ่งด้วย ไ้แก่บ้ำกามมันจะปล้ำอึ่ง ช่วยอึ่งด้วย"
คนร้อนรรู้สึกได้เลยว่าปลายสายหนึ่งอึ่งไปชั่ววินาทีก่อนจะ
ตอบกลับมาอย่างคนใจเย็นที่ครองสติได้เสมอตามนิสัย "อึ่งอยู่ที่ไหน ยัง

ปลอดภัยดีใช่ไหม"

"ยังรอดอยู่ที่อ๊ิบ ตอนนี้อั่งอยู่ที่ทำงาน อยู่ในห้องทำงานมันเลย ให้อั้วหน้าที่ยังเคยบนๆ ให้พี่อ๊ิบฟังนั่นละ แต่ตอนนี้อั่งเข้ามาหลบในห้องน้ำ มัน นี่มันยังเกาะประตูอยู่เลยนะพี่อ๊ิบ"

"โอเค อั่งอยู่ในนั้นไปก่อน หาอาวุธอะไรถือไว้เพื่อมันพังประตูเข้าไปได้ อีกไม่เกินสิบห้านาทีที่จะไปถึง มันชื่ออะไร"

"ประเวศ ผู้จัดการทั่วไป"

"ดี ตั้งสติไว้นะอั่ง อั่งปลอดภัยแน่"

ปลายสายตัดสัญญาณไปแล้ว พร้อมๆ กับที่กำลังใจของเธอก็กลับมาด้วยเช่นเดียวกัน หญิงสาวเริ่มมองหาอาวุธตามที่พี่ชายแนะนำ แทนที่เห็นวางสนุ่่นหน้าจะใช้ได้ ขนาดกำลังเหมาะมือเขียวແທး หรือหากพลาดไป แจกกันดอกไม้ใบใหญ่ที่วางอยู่มุ่มนั้นก็น่าจะหนีคมมันได้ชะงัดนัก อุลิซาเดินไปหยิบของที่ตัวเองเล็งมาไว้ใกล้ๆ มือ สูดลมหายใจเข้าปอดเหือกใหญ่ และรวบรวมสติมัน

"อั่งเกิดเรื่อง เดียวเข้าไปก่อนวะ แล้วค่อยคุยกัน" อิศราบอกคู่สนทนา เพียงเท่านั้นและทำท่าจะลุกออกจากโต๊ะอาหารไป หากไม่ไวไปกว่าการ ร้องซัดขึ้นของอีกคนซึ่งดูแล้วจะเป็นห่วงเป็นใยคนที่เกิดเรื่องไม่น้อย "เฮ้ย เกิดอะไรขึ้น เข้าไปด้วย"

อิสราอึ้งไปเพียงอึดใจก่อนจะตัดสินใจส่ายหน้าปฏิเสธ เพราะไม่ได้ เป็นห่วงน้องจนลืมนิไปว่าผู้ชายตรงหน้าเขาในตอนนี้อั่งจะให้เกิดปฏิกิริยา อย่างไรบ้างกับน้องสาวตัวเอง "อย่าเพิ่งดีกว่าไอ้เจ็ย ขึ้นอึ้งไปให้อั่งเห็น หน้าตอนนี ทุกอย่างพังแน่ ไม่ต้องห่วง อั่งมันน้องช้านะไว้ว"

พูดเท่านั้นแล้วก็ไม่ยอมเสียเวลาอีกแม้เพียงเสี้ยววินาที ชายหนุ่ม ผลุนผลันตามใจที่โลดแล่นไปช่วยน้องสาวคนเดียวของตนซึ่งบอกได้ เต็มปากเต็มคำเลยว่ารักยิ่งกว่าผู้หญิงคนไหนๆ ในโลก หากไม่นับรวม

แม่โรซาของเขาไว้ด้วยละก็

"ห้องคุณประเวศ ผู้จัดการทั่วไป"

ถ้าไม่ใช่เพราะเสียงซึ่งแผ่ไว้ด้วยอำนาจและอารมณ์อะไรบางอย่าง ก็คงจะเป็นเพราะตาคมกริบวาววับเหมือนกำลังติดไฟโซติช่วงอยู่นั่นเองที่ทำให้โอเบอเรเตอร์สาวบอกทางไปอย่างว่าง่าย ลืมทำตามขั้นตอนในการเข้าพบบุคคลที่ทำแห่งสูงแบบนั้นไปเสียสนิท ลืมแม้กระทั่งเรื่องง่าย ๆ อย่างเช่น การถามชื่อด้วยซ้ำ หากเมื่อสติได้กลับมาอยู่กับตัวเอง สัญชาตญาณก็ร้องบอกทันทีว่าเรื่องนี้ไม่ใช่เรื่องดีแน่ ดังนั้นคนซึ่งบอกพร่องในหน้าที่ไปแล้วรอบหนึ่งจึงไม่ยอมมผลาดอีกต่อไป หญิงสาวยกหูโทรศัพท์กดหาใครอีกคนซึ่งน่าจะไปช่วยระงับเหตุร้าย หากว่าระดับผู้จัดการทั่วไปอย่างคุณประเวศไม่สามารถรับมือชายหนุ่มหน้าดูดาคุดคนนั้นได้

อิตราเลือกบันไดแทนลิฟท์ในทันทีที่รู้ว่าห้องมันอยู่เพียงชั้นสามเท่านั้น บ้ายชื่อและตำแหน่งหน้าห้องนั้นก็ยืนยันได้อย่างดีว่าเธอไม่ได้มาผิดที่ผิดทาง ชายหนุ่มไม่รั้งรอที่จะก้าวเข้าไปโดยทิ้งมารยาทเรื่องการเคาะประตูไปเสีย หาไม่แล้ว...เธออาจจะไม่ได้เห็นผู้ชายซึ่งบอกได้ทันทีจากการมองปราดเดียวว่าอายุรุ่นราวคราวเดียวกับพ่อ กำลังแงะๆ เชี่ยๆ อยู่ตรงลูกบิดประตูซึ่งคาดว่าคงจะเป็นสถานที่หลบภัยของน้องสาวเขาในตอนนั้น

แม้ว่าจะเป็นการยากยิ่ง แต่ผู้มาเยือนก็ต้องสูดลมหายใจเข้าปอดเอือกใหญ่ไม่ให้เห็นเข้าไปคว้ามันมาตะบันหน้าให้ตายกันไปข้าง และถึงเขาจะไม่ได้ทำอย่างนั้นก็ดูเหมือนเจ้าของห้องจะต้อนรับเขาด้วยการลงไปกอดกับพื้นพร้อมๆ กับการทำหน้าที่ซีดีให้กันเสียแล้ว

แน่ละ เพราะเขาไม่ใช่หนุ่มเจ้าสำอางแบบที่เดินผ่านทีจะได้กลิ่นน้ำหอมสุดหรู ผิวสีคล้ำซึ่งได้มาจากพ่อยิ่งทำให้ตาคมของเขาดูตุตันหนักและโดยเฉพาะอย่างยิ่ง...ยามโกรธ

อิตราเดินตรงเข้าไปเคาะประตูห้องน้ำในขณะที่ยังคงเผาคนชั่วช้า

ด้วยสายตา "อิ่ง พี่มาแล้ว"

ไม่ถึงสี่ขวบวินาทีหลังประโยคนั้น ประตูห้องน้ำก็เปิดผางออกราวกับคนช่างในกำลังรออยู่แล้ว อุลีซาโผเข้ากอดเอวที่ชายตัวเองไว้แน่นหึ่งยังสะอึกสะอื้นอย่างคนขวัญเสีย ประตูห้องที่อิศราเปิดทิ้งไว้ก็ส่งผลให้มีบุคคลภายนอกห้องมาให้ความสนใจอยู่เรื่อยๆ ตั้งแต่เขาปรากฏตัวจนตอนนี้ปริมาณคนเริ่มหนาแน่น และนั่นก็ทำให้คนผิตรีเริ่มร้อนตัว

ประเวศใช้มือสั่นๆ ซึ่ไปยังคนที่เกือบจะกลายเป็นเหยื่อต้นเหตุของตัวเองในวันนี้ "ก็...ก็มัน..."

"อย่า! แม้แต่จะคิดใส่ร้ายน้องผม" เสียงเฉียบขาดที่สวนกลับมาทันควันบ่งชัดเจนนว่ารู้ทันความคิดสารเลว เล่นเอาคนจั๊ญไรแกตัวไม่ออกและผู้หญิงวัยกลางคนซึ่งวังกระหืดกระหอบเข้ามา ก็เรียกร้องความสนใจจากคนในห้องได้เป็นอย่างดี

"เกิดอะไรขึ้นคะ อิ่ง...คุณเวศ"

หากยังไม่ทันที่ใครจะได้ตอบอะไร คนที่กลั้นสะอื้นได้แล้วก็บอกพี่ชายตัวเองเสียงสั่น "อิ่งอยากกลับบ้าน พี่อ๊ิบพาอิ่งกลับบ้านที"

อิศราลูบผมขึ้นเหนือของน้องอย่างแผ่วเบาและเอ่ยออกมาเสียงอ่อนโยน "ไม่ต้องกลัว อิ่งจะได้กลับบ้านแน่ และจะไม่ต้องมาที่นี่อีก...อิ่งอยากแจ้งตำรวจไหม"

อาการตื่นตกใจของคนที่กำลังจะกลายเป็นผู้ต้องหาคงจะไม่จางหายไป หากหญิงสาวไม่ส่ายหน้าออกมาเร็วจี๋และย้ำความต้องการของตัวเองอีกที "อิ่งอยากกลับบ้าน"

แม้จะพอเดาคำตอบได้อยู่แล้ว หากก็ยังคงอดซัดใจไม่ได้เพราะต้องการให้มีการลงโทษแบบเป็นรูปธรรมมากกว่านี้ แต่ถ้ามันจะทำให้น้องลำบากใจ เขาก็ยินดีจะละทิ้งความต้องการของตัวเองเสีย อิศราถอนใจออกมาเบาๆ ก่อนจะหันมาทางผู้หญิงอีกคนที่วิ่งเข้ามา ดูท่าทางแล้วคงจะกินตำแหน่งสูงไม่น้อยในที่นี้เพราะไอ้นายประเวศนั้นยิ่งดูจ้อยไป แต่

ไม่ว่าหล่อนจะมีอำนาจมากมายเพียงไรในตึกนี้ก็ได้ส่งผลกับคนซึ่งไม่ได้มีส่วนเกี่ยวข้องกับใดๆ เลยอย่างเขา ดังนั้นเสียงที่พูดออกไปจึงแข็งกร้าวอย่างไม่มีแวกริ่งเกรงแฝงอยู่แม้แต่น้อย

"นับแต่วันนี้ไป อูชิซาจะไม่ใช้พนักงานของที่นี่อีก และผมขอเตือนคุณเรื่องพฤติกรรมของผู้จัดการทั่วไปคนนี้... ซักวันจะสร้างความเสียหายอย่างที่คุณน่าจะนึกออกว่ามันมากแค่ไหนสำหรับองค์กรที่อยู่ได้ด้วยชื่อเสียง ถ้าคุณยังคิดจะเก็บเขาไว้"

"ใจเย็นๆ ก่อนถะนะคะ บางทีอ็งอาจจะต้องถึงกับลาออกก็ได้" คนมาใหม่ซึ่งลงมาได้เพราะได้รับแจ้งความทางโทรศัพท์พยายามเอ่ยเกลี้ยกล่อม ด้วยรู้ว่าพนักงานที่หน้าซีดตัวลั่นอยู่ในตอนนี้ทำงานเรียบร้อยและมีประสิทธิภาพคุ้มค่าจ้างแค่ไหน หากอีกร้อยพันประโยคที่กำลังจะตามออกมาก็ต้องหยุดชะงักเมื่ออีกฝ่ายสวนกลับมามีอย่างรวดเร็ว แถมยังเป็นข้อความที่ทำให้พูดอะไรไม่ออกอีกด้วย

"คุณจะปล่อยให้ห้องสาวคุณทำงานกับคนที่มันจ้องแต่จะปล้ำกันหรือเปล่าละ"

และการที่คนถูกถามหนึ่งอึ้งไปก็ทำให้รอยยิ้มหยันผุดขึ้นบนใบหน้าเจ้าของคำถามนั้น มือใหญ่ยกขึ้นโอบไหล่ห้องสาวไว้อย่างปกป้อง ก่อนจะหันไปทางชายแก่ซึ่งยืนด้วยลักษณะที่ดูไม่ออกเลยว่ามิตำแหน่งสูงถึงผู้จัดการทั่วไป "ถ้าคุณมีลูกสาว ผมภาวนาให้เรื่องแบบนี้ไม่เกิดกับลูกสาวคุณละกัน"

ก่อนจะเดินพ้นห้องชายหนุ่มก็ยั้งแว่วๆ ประโยคที่คล้ายจะเป็นบอกกล่าวถึงการขอโทษซึ่งดูเหมือนเป็นหนทางเดียวที่บริษัทสามารถทำให้ได้ในกรณีนี้ "เราจะให้เงินล่วงหน้าสามเดือน..."

หากไม่มีอะไรน่าสนใจอีกแล้วกับสถานที่แห่งนี้ อิศราจะไม่ยอมมาเหยียบที่นี่อีก และแน่นอน... รวมไปถึงไม่ยอมให้ห้องสาวมาเหยียบด้วยเช่นเดียวกัน

อุลึซารับแก้วที่บรรจุน้ำเย็นเหยิบจากมือพี่ชาย ดิมมันชนิดรวดเดียวหมดแก้วก่อนจะเอนตัวเข้าซบอกที่พึ่งเดียวซึ่งมีอยู่ในตอนนี้ "อึ้งกลัวจังเลยพี่อ๊ิบ ถ้าอึ้งหนีไม่รอด อึ้งต้องตายแน่ๆ"

และมันก็ต้องตายด้วย ชายหนุ่มคิดในใจอย่างดุดัน หากประโยคที่พูดออกไปนั้นอ่อนโยนนัก "ไม่ต้องกลัวนะ ไม่มีใครทำอะไรอึ้งได้แล้ว...ขึ้นไปนอนพักเถอะ แล้วเดี๋ยวเย็นนี้เราไปหาอะไรอร่อยๆ นอกบ้านกินกันดีกว่า...เนอะ"

หญิงสาวพยักหน้ารับอย่างว่าง่าย รอยยิ้มจืดจางผุดขึ้นมาจนได้ ก่อนจะเดินขึ้นห้องส่วนตัวของตนไป ปล่อยให้คนเป็นพี่ได้มีโอกาสรับโทรศัพท์ที่ยังสั่นไม่หยุดเสียที่แม้ว่าเขาจะไม่ยอมรับสายเลยซักครั้ง อาการสั่นของมันเริ่มขึ้นแทบจะตั้งแต่เขาออกจากบริษัทบ้านนั้นเลยด้วยซ้ำ แม้ไม่ต้องดูชื่อกับหมายเลขบนหน้าจอก็พอจะเดาได้ว่าคนโรคจิตที่กระหน่ำโทรมาเสียขนาดนี้คือใคร

"อะไรของเอ็ง ไอ้เจ็ย เอ็งจะกระหน่ำโทรมาขนาดนี้ทำไมวะ"

"...ก็ข้าห่วงนี่หว่า ตกกลางอึ้งเป็นอะไร จีรพัลสั่งไปพัก คงจะเพราะเริ่มเขินๆ กับอาการเป็นเอาามากของตัวเองก่อนจะยอมตอบและถามออกมาเสียงอ่อย เล่นเอาคนทีเพิ่งจะผ่านเรื่องร้ายๆ มาเมื่อครู่หัวเราะออกมาได้ "ไอ้บ้านี้ เอ็งรู้ไว้ด้วยนะว่าข้าเก็บโทรศัพท์ไว้ที่กระเป๋ากางเกง แล้วมันสั่นๆ อยู่อย่างนั้นนะ ข้ารำคาญ...อึ้งปลอดภัยดีแล้ว ไม่ต้องห่วง"

"เกิดอะไรขึ้นนะ"

และพอต้องมารับฟังปฏิกิริยาโกรธหัวฟัดหัวเหวี่ยงของเพื่อนหลังจากมันได้รู้ว่าเกิดอะไรขึ้น อิศรา ก็ชักเริ่มรู้สึกงาว่าตัวเองคิดผิดขึ้นมาตึงตึงๆ ที่เล่าให้ฟัง

"เฮ้ย ไอ้เจ็ย อึ้งมันน้องสาวข้านะโว้ย ข้ายังไม่โม่โจนน้ำอย่างเอ็งเลย สงบสติอารมณ์หน่อยดีกว่ามั้ง แต่จะว่าไปเหตุการณ์นี้ก็มิมีข้อดีนะข้าว่า"

"ดียังไงวะ!" เสียงจุ่นเฉียวของเพื่อนยิ่งทำให้เสียงหัวเราะของอิสรา

ฟังว่าเรื่องยิ่งขึ้น ก่อนจะยอมบอกข้อดีของเหตุการณ์นี้ออกไป "มันทำให้इटตงงานวะ ถ้าข้าชวนไปทำงานบริษัทที่เรากำลังจะร่วมหุ้นเปิดอยู่ละก็ อึงไปแน่ๆ"

"งั้นเอ็งชวนเลย"

"ไม่"

ฟังเสียงเด็ดขาดของเพื่อนแล้วจิตพิศก็ต้องนิ่งไป ความหวังอันสว่างไสวโชติช่วงชัชวาลเมื่อครู่นี้ดับวูบลงในทันใดราวกับโทรทัศน์โดนเด็กชนๆ วิ่งสะดุดสายไฟจนปลั๊กหลุด เพราะรู้ว่าเพื่อนปากตรงกับใจแค่นั้น

"ข้าจะช่วยเอ็งแค่นั้นก็ได้เจอกับอึงเท่านั้น พอได้เจอแล้ว เรื่องจะเป็นยังไงต่อไปขึ้นอยู่กับ การตัดสินใจของอึงคนเดียว ข้าไม่เกี่ยว!"

"เจ้ารัตนโทรมาบ้างหรือเปล่า" อิศราถามน้องสาวเมื่อเริ่มรับประทานอาหารไปได้ซักรกแล้วเกิดนึกถึงคนที่แทบจะเป็นเหมือนน้องสาวอีกคนของเขาไปเสียแล้ว แนนอนว่าเจ้ารัตนต้องมาเสนอหน้าอยู่ที่นั่นด้วยอย่างไม่ต้องสงสัย หากว่าไม่ติดงานถ่ายทำรายการซึ่งต้องตระเวนไปหลายๆ จังหวัดในช่วงนี้

และการได้คิดไปถึงเพื่อนสนิทก็ทำให้อุชิซายัมกว้างก่อให้เกิดรอยยิ้มที่แก้มทั้งสองข้าง "ไม่ได้โทรมาเลยนะ แต่ตอนนี้รัตนน่าจะกำลังอยู่เชียงราย เพราะไปสการ์ตที่มาถึงบอกว่ากำลังจะออกจากเชียงใหม่ไปถ่ายที่เชียงรายต่อ"

"ซีพจรลงเท้าดีจริงๆ แต่ก็ดี ไม่อยู่กับสบายหูสบายใจไปอีกแบบ"

หญิงสาวที่ยิ้มกว้างมากขึ้นจนอดหัวเราะออกมาไม่ได้ เพราะรู้ว่าบางที่เจ้ารัตนตัวแสบก็ป่วนประสาทคนเป็นพี่ได้ไม่น้อย ขนาดว่าเป็นคนใจเย็นแอมามากๆ อย่างนั้นก็เถอะ

"วันหยุดยาวที่จะถึงนี้ พี่กับเพื่อนๆ จะไปขึ้นเขาที่กำแพงเพชร อึง

จะไปด้วยกันไหม"

อุลิสซาไม่ได้อู้สึกแปลกประหลาดกับการชักชวนของพี่ชาย เพราะแต่ไหนแต่ไรมาเธอกับพี่ก็ตัวติดกันเหน็บ ชนิดที่ว่าเธอสนิทกับเพื่อนพี่มากกว่าเพื่อนตัวเองเลยด้วยซ้ำ และที่เจ๊งไปกว่านั้นคือเธอพาเพื่อนสนิทเพียงคนเดียวอย่างเจ้ารัณหรือปารัตน์มาสนิทกับก๊วนพี่ชายด้วยอีกต่างหาก ดังนั้นการไปเที่ยวไหนต่อไหนกับพี่และเพื่อนๆ พี่จึงไม่ใช่เรื่องแปลกอะไรเลย แม้ว่าอายุของพี่และเธอจะค่อนข้างห่างกันแต่ก็ไม่ได้ห่างจนสามารถทำให้เกิดช่องว่างระหว่างวัยได้ เพราะตอนที่เธอเป็นเพอร์ซิปปีหนึ่งของคณะบริหารธุรกิจ ในขณะที่ปารัตน์จับจองคณะนิเทศศาสตร์ได้ พี่ชายเธอก็กำลังเป็นพี่ใหญ่ในปีที่ห้าของคณะสถาปัตยกรรมศาสตร์เท่านั้นเอง

"อิงไปด้วยดีกว่า ไปซาร์จพลังก่อนกลับมาทำงานใหม่ทำอะไร"

ชั่ววินาทีที่เห็นความกังวลของน้องสาวเมื่อเอ่ยคำว่า 'งานใหม่' ก็เกือบทำให้อุลิสซาเอ่ยเรื่องงานซึ่งรออยู่แฉ่ๆ แล้วเพื่อจะคลายกังวลให้ หากเงื่อนไขเกี่ยวกับเจ้าของงานนี่สิ ที่ทำให้เขาต้องระงับใจไว้

"พี่อ๊ิบจะมีแฟนหรือยัง" คำถามที่หลุดออกมาอย่างไม่มีปี่มีขลุ่ยนั้น เล่นเอาคนได้รับคำถามชะงักกึก ก่อนจะหัวเราะหึๆ ออกมาอย่างขำขัน

"คิดยังไงถึงถามแบบนี้"

"ก็รัณชอบแซวอิงว่าจะทำให้พี่กับตัวเองขึ้นคัน มันทว่าไม่มีผู้หญิงคนไหนกล้าเข้ามาจีบพี่อ๊ิบเพราะคิดว่าอิงน่าจะเป็แฟนพี่อ๊ิบ แล้วผู้ชายคนอื่นๆ ก็ไม่กล้าเข้ามาจีบอิงเหมือนกัน"

"เจ้ารัณมันประสาทกลับ"

นั่นไง มีผู้หญิงไม่กี่คนหรอกที่จะได้รับเกียรติจากพี่ชายเธอด้วยคำก่อนแบบนี้ และดูเหมือนคนได้รับมันจะภูมิใจนักหนาเสียด้วยการได้กลายเป็นกรณีพิเศษของคุณอุลิสซา

"ถึงมีผู้หญิงเข้ามาจีบพี่ก็ไม่สน พี่เป็นผู้ชายนะอิง หัวโบราณชะด้วย ต่อให้ถูกใจแค่ไหนลองเข้ามาหาก่อนพี่ก็หมดฟิลเหมือนกัน แล้วอิงล่ะ